

«Όλη την ημέρα θα σε ευλογώ και θα δοξάζω το όνομά σου για πάντα»

(Ψλ 145 [144]:2)

Ο Λόγος της Γραφής που μας προτείνεται αυτό το μήνα είναι μια προσευχή. Το εδάφιο προέρχεται από τον Ψαλμό 145. Οι Ψαλμοί είναι συνθέσεις στις οποίες αντανακλάται η ατομική και συλλογική θρησκευτική εμπειρία του λαού του Ισραήλ στην ιστορική πορεία του, αλλά και στην ίδια την ύπαρξή του. Η προσευχή που γίνεται ποίημα ανεβαίνει στον Κύριο με τη μορφή θρήνου, ικεσίας, πράξης ευχαριστίας και δοξολογίας. Σε αυτό τον εμπνευσμένο στίχο βρίσκουμε όλη την ποικιλία των συναισθημάτων και των στάσεων μέσω των οποίων ο άνθρωπος εκφράζει τη ζωή του και τη σχέση του με το ζωντανό Θεό.

Το βασικό θέμα του Ψαλμού 145 είναι η βασιλεία του Θεού. Με βάση την προσωπική του εμπειρία, ο ψαλμωδός υμνεί το μεγαλείο του Θεού: «Ο Κύριος είναι μεγάλος, γεμάτος δόξα» (εδ. 3). Μεγαλώνει την καλοσύνη του και την καθολικότητα της αγάπης του: «Ο Κύριος είναι καλός προς όλους, γεμάτος τρυφερότητα για όλα τα έργα του» (εδ. 9). Αναγνωρίζει την πιστότητά του: «Ο Θεός είναι αληθινός, πιστός σε όλα όσα κάνει» (εδ. 13β), και φτάνει στο σημείο να εμπλέξει κάθε ζωντανό ον σε ένα κοσμικό τραγούδι: «Το στόμα μου θα εκφωνήσει τον έπαινο του Κυρίου, και όλη η σάρκα θα ευλογεί το άγιο όνομά του για πάντα!» (ν. 21).

‘Όλη την ημέρα θα σε ευλογώ και θα δοξάζω το όνομά σου για πάντα”

Ο σύγχρονος άνθρωπος, ωστόσο, μερικές φορές αισθάνεται χαμένος. Φοβάται ότι τα γεγονότα της εποχής του κυριαρχούνται από την τύχη, σε μια διαδοχή συμβάντων χωρίς νόημα και σκοπό.

Αυτός ο ψαλμός περιέχει ένα καθησυχαστικό μήνυμα ελπίδας: «Ο Θεός είναι ο δημιουργός του ουρανού και της γης, είναι ο πιστός φύλακας της διαθήκης που τον συνδέει με τον λαό του, είναι Εκείνος που φέρνει δικαιοσύνη στους καταπιεσμένους, δίνει το ψωμί για να συντηρήσει τους πεινασμένους και ελευθερώνει τους φυλακισμένους. Είναι αυτός που ανοίγει τα μάτια των τυφλών, ανυψώνει αυτόν που πέφτει, αγαπά τους δίκαιους, υπερασπίζεται τους ξένους, στηρίζει τα ορφανά και τις χήρες»¹.

¹ Πάπας Ιωάννης Παύλος Β, Γενική ακρόαση, 2 Ιουλίου 2003, σχόλιο στον ψαλμό 145

Όλη την ημέρα θα σε ευλογώ και θα δοξάζω το όνομά σου για πάντα"

Αυτός ο Λόγος, μας καλεί πάνω απ' όλα να κάνουμε πιο αγαπητική την προσωπική μας σχέση με τον Θεό, υποδεχόμενοι, χωρίς επιφυλάξεις, την αγάπη και το έλεός του και τοποθετώντας τον εαυτό μας μπροστά στο μυστήριο για να ακούσουμε τη φωνή του. Αυτό είναι το θεμέλιο κάθε προσευχής. Επειδή όμως αυτή η αγάπη δεν διαχωρίζεται ποτέ από την αγάπη προς τον πλησίον, όταν μιμούμαστε τον Θεό Πατέρα αγαπώντας με συγκεκριμένο τρόπο κάθε αδελφό και αδελφή, ιδιαίτερα τους τελευταίους, τους ριγμένους, τους πιο μοναχικούς, τότε αντιλαμβανόμαστε την παρουσία του στην καθημερινότητα της ζωής μας. Η Chiara Lubich, όταν κλήθηκε να μοιραστεί τη χριστιανική της εμπειρία σε μια σύναξη βουδιστών, την συνοψισε ως εξής: «*Η καρδιά της εμπειρίας μου είναι όλη εκεί: όσο περισσότερο αγαπάμε τον άνθρωπο, τόσο περισσότερο βρίσκουμε το Θεό. Όσο περισσότερο βρίσκουμε το Θεό, τόσο περισσότερο αγαπάμε τον άνθρωπο*».²

Όλη την ημέρα θα σε ευλογώ και θα δοξάζω το όνομά σου για πάντα

Υπάρχει όμως και άλλος τρόπος να βρει κανείς το Θεό. Τις τελευταίες δεκαετίες, η ανθρωπότητα συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο το οικολογικό πρόβλημα. Οι νέοι, ειδικότερα, προτείνουν έναν πιο εγκρατή τρόπο ζωής επανεξετάζοντας τα μοντέλα ανάπτυξης, δεσμευόμενοι για το δικαίωμα όλων των κατοίκων του πλανήτη στο καθαρό νερό, στην τροφή και στην καθαρή ατμόσφαιρα και αναζητώντας εναλλακτικές πηγές ενέργειας. Με αυτόν τον τρόπο, ο άνθρωπος μπορεί όχι μόνο να ξαναβρεί τη σχέση του με τη φύση, αλλά και να υμνήσει το Θεό, έχοντας ανακαλύψει με θαυμασμό την τρυφερότητά Του προς όλη τη δημιουργία.

Αυτή είναι η εμπειρία του Venant M., ο οποίος, όταν ήταν παιδί στην πατρίδα του, το Μπουρούντι, ξυπνούσε την αυγή με το κελήδισμα των πουλιών και περπατούσε χιλιόμετρα μέσα στο δάσος για να πάει στο σχολείο. Σε αρμονία με τα δέντρα, τα ζώα, τα ρυάκια, τους λόφους και τους συμμαθητές του, αισθανόταν κοντά στη φύση και μάλιστα ένοιωθε πως ήταν ζωντανό μέρος ενός οικοσυστήματος στο οποίο τα πλάσματα και ο Δημιουργός βρίσκονταν σε αρμονία. Αυτή η επίγνωση γινόταν έπαινος, όχι για μια στιγμή, αλλά για ολόκληρη την ημέρα.

Κάποιοι μπορεί να ρωτήσουν τι συμβαίνει στις πόλεις μας: «Στις τσιμεντένιες μητροπόλεις μας, που χτίστηκαν από ανθρώπινα χέρια, μέσα στο θόρυβο του πλήθους, η φύση σπάνια διατηρείται. Και όμως, αν το θέλουμε, αρκεί μια ματιά στο γαλάζιο ουρανό ανάμεσα στις κορυφές των ουρανοξυστών για να μας θυμίσει το Θεό. Είναι αρκετή μια ηλιαχτίδα, η οποία δεν ξεχνά να διεισδύσει ακόμη και στα κάγκελα της φυλακής. Φτάνει ένα λουλούδι, ένα λιβάδι, το πρόσωπο ενός παιδιού...»³

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής

² Michel VANDELEENE, *Io, il fratello, Dio nel pensiero di Chiara Lubich*, Città Nuova, Roma 1999, p. 252.

³ Chiara LUBICH, *Conversazioni, in collegamento telefonico*, ed. Michel Vandeleene, Città Nuova, Rome 2019, p. 340